

CASA UNIVERSALĂ A DREPTĂȚII

1 martie 2017

Către bahá'í lumii

Mult-iubiți prieteni

Într-o lume din ce în ce mai interconectată, condițiile sociale ale fiecărui popor sunt aduse la lumină, oferind o mai mare vizibilitate circumstanțelor acestora. Deși există dezvoltări ce dau speranță, există multe lucruri care ar trebui să apese greu asupra conștiinței rasei umane. Inechitatea, discriminarea și exploatarea năpăstuiesc viața umanității, aparent imună la tratamentele aplicate de schemele politice de orice nuanță. Impactul economic al acestor boli sociale a avut ca rezultat suferința prelungită a atât de multor oameni, ca și defecte structurale adânc înrădăcinate în societate. Nici un om a cărui inimă a fost atrasă de învățăturile Bindecuvântatei Frumuseți nu poate rămâne nemișcat de aceste consecințe. „Lumea este în mare tulburare“, observă Bahá'u'lláh în Lawh-i-Dunyá, „și mințile oamenilor ei sunt într-o stare de totală confuzie. Îl implorăm pe Cel Atotputernic ca El să îi poată ilumina grațios cu gloria Dreptății Sale, și să le dea puțința de a descoperi ceea ce va fi profitabil pentru ei în toate timpurile și în toate condițiile“. Pe măsură ce comunitatea bahá'í se străduiește să contribuie la nivel de gândire și acțiune pentru îmbunătățirea lumii, condițiile adverse experimentate de multe populații vor solicita tot mai mult atenția acestei comunități.

Bunăstarea oricărui segment al umanității este legată indisolubil de bunăstarea întregului. Viața colectivă a umanității suferă atunci când oricare grup se gândește la propria lui bunăstare, în izolare față de cea a vecinilor lui, sau urmărește câștigul economic, fără a ține cont de modul cum este afectat mediul natural, care oferă tuturor cele necesare vieții. O obstrucție încăpățanată, deci, stă în calea progresului social semnificativ: mereu și mereu, avariția și interesul egoist prevalează pe socoteala binelui comun. Cantități inimaginabile de bogăție sunt acumulate și instabilitatea pe care acest lucru o creează este înrăutățită de modul atât de inegal în care este repartizat venitul și oportunitățile, atât între națiuni, cât și în cadrul lor. Dar nu este nevoie să fie așa. Oricât de mult ar fi aceste condiții rezultatul istoriei, nu trebuie ca ele să definească viitorul, și chiar dacă abordările curente ale vieții economice au satisfăcut stadiul adolescenței umanității, ele sunt cu siguranță neadecvate pentru era care răsare, cea a maturității. Nu există nici o justificare pentru a continua să se perpetueze structuri, reguli și sisteme care eșuează vădit să servească interesele tuturor popoarelor. Învățăturile Credinței nu lasă loc pentru nici o îndoială: există o dimensiune inerent morală pentru generarea, distribuirea și utilizarea bogăției și resurselor.

Stresurile ce apar din procesul pe termen lung al tranziției de la o lume divizată la una unită sunt resimțite în cadrul relațiilor internaționale, la fel de mult ca și în fracturile pe cale de adâncire ce afectează societățile, mari și mici. Odată cu faptul că modurile prevalente de gândire sunt găsite ca

având lipsuri mari, lumea este într-o disperată nevoie de o etică împărtășită de toți, un cadru structural pentru abordarea crizelor ce se adună precum norii de furtună. Viziunea lui Bahá'u'lláh ridică provocări pentru multe dintre presupunerile cărora li se permite să dea formă discursului public contemporan – de exemplu, că interesul egoist, departe de necesitatea de a fi restricționat, atrage prosperitate, și că progresul depinde de exprimarea acestuia prin competiție neobosită. A vedea valoarea unui individ în principal în termeni de cât de mult poate acumula cineva și cât de multe bunuri poate consuma cineva raportat la ceilalți este un fapt în întregime străin gândirii bahá'í. Dar învățăturile nu simpatizează cu refuzul drastic al bogăției ca fiind inerent imorală sau dezgustătoare, iar ascetismul este interzis. Bogăția trebuie să servească umanității. Utilizarea acesteia trebuie să fie în acord cu principiile spirituale; trebuie create sisteme în lumina acestor principii. Și, în memorabilele cuvinte ale lui Bahá'u'lláh, „Nici o lumină nu se compară cu lumina dreptății. Întemeierea ordinii în lume și liniștea națiunilor depind de aceasta.“

Deși Bahá'u'lláh nu a stabilit în Revelația Sa un sistem economic detaliat, o temă constantă prin întregul volum al învățăturilor Sale este reorganizarea societății umane. Luarea în considerare a acestei teme dă în mod inevitabil naștere la întrebări de economie. Desigur, viitoarea ordine concepută de Bahá'u'lláh este cu mult dincolo de orice poate fi imaginat de generația actuală. Cu toate acestea, eventuala ei apariție va depinde de efortul solicitant al discipolilor Săi de a pune în practică astăzi învățăturile Sale. Cu aceasta în minte, sperăm ca comentariile de mai jos să stimuleze din partea prietenilor o reflecție permanentă și plină de atenție. Țelul este de a învăța despre cum să se participe la treburile materiale ale societății într-un mod care este în concordanță cu preceptele divine și cum se poate produce, în termeni practici, avansarea prosperității colective prin dreptate și generozitate, colaborare și asistență reciprocă.

Chemarea noastră de a examina implicațiile Revelației lui Bahá'u'lláh pentru viața economică are ca intenție ajungerea la instituțiile și comunitățile bahá'í, dar este direcționată în special către credinciosul individual. Dacă trebuie să apară un nou model de viață a comunității, modelată după învățături, oare ceata celor credincioși nu trebuie să demonstreze în propriile lor vieți corectitudinea comportamentului care este una dintre cele mai distinctive trăsături ale acestui model? Fiecare alegere pe care o fac bahá'í – ca angajat sau angajator, producător sau consumator, debitor sau creditor, binefăcător sau beneficiar al binefacerilor – lasă o urmă, și datoria morală de a duce o viață coerentă impune ca deciziile economice ale cuiva să fie în acord cu idealuri înalte, ca puritatea scopurilor cuiva să corespundă cu puritatea acțiunilor aceluia, acțiuni întreprinse pentru a îndeplini acele țeluri. Natural, prietenii privesc de obicei către învățături pentru a stabili standardul la care să aspire. Dar, angajamentul tot mai profund al comunității cu societatea înseamnă că dimensiunea existenței sociale trebuie să primească o mereu mai concentrată atenție. Îndeosebi în zonele geografice unde procesul de construire a comunității începe să cuprindă numere mari, îndemnul conținut în Scrierile Bahá'í ar trebui să informeze tot mai mult relațiile economice din cadrul familiilor, vecinătăților și oamenilor. Nemulțumiți cu orice valori care prevalează în ordinea existentă, prietenii de pretutindeni ar trebui să ia în considerare aplicarea învățăturilor la viețile lor și, utilizând oportunitățile pe care circumstanțele lor le oferă, să își aducă contribuțiile lor

individuale și colective la dreptatea economică și progresul social, peste tot unde ei locuiesc. Astfel de eforturi vor spori în această privință depozitul crescând al cunoașterii.

Un concept fundamental de explorat în acest context este realitatea spirituală a omului. În Revelația lui Bahá'u'lláh, noblețea inerentă fiecărei ființe umane este afirmată fără echivoc; este un principiu fundamental al convingerilor bahá'í, pe care este clădită nădejdea pentru viitorul omenirii. Capacitatea sufletului de a manifesta toate numele și atributele lui Dumnezeu – El, Cel Care este Plin de Compasiune, Dăruitorul, Cel Mărinimos – este în mod repetat afirmată în Scrieri. Viața economică este o arenă pentru exprimarea onestității, integrității, calității de a fi demn de încredere, generozității și a altor calități ale spiritului. Individul nu este doar o unitate economică egoist preocupată, străduindu-se să pretindă o tot mai mare parte din resursele materiale ale lumii. „Meritul omului stă în serviciu și virtute“, declară hotărât Bahá'u'lláh, „și nu în a face paradă de avuții și bogăție“. Și mai departe: „Nu risipiți bogăția prețioaselor voastre vieți în urmărirea afecțiunilor corupte și rele, nici nu lăsați ca strădaniile voastre să fie consumate în promovarea interesului vostru personal“. Prin consacrarea unei persoane în serviciul celorlalți, acea persoană găsește înțeles și scop în viață și contribuie la elevarea societății înseși. La începutul celebrului Său tratat, Secretul Civilizației Divine, ‘Abdu’l-Bahá afirmă:

„Iar onoarea și distincția individului constă în aceasta, că el, printre mulțimile lumii, ar trebui să devină o sursă a binelui social. Este de conceput vreo recompensă mai mare decât aceasta, ca un individ, privind în sinea lui, să descopere că prin harul confirmator al lui Dumnezeu, el a devenit pentru semenii lui cauza păcii și a bunăstării, a fericirii și avantajului? Nu, pe unicul Dumnezeu adevărat, nu există nici o fericire mai mare, nici încântare mai desăvârșită“.

Văzute în această lumină, multe dintre activitățile economice aparent obișnuite dobândesc o nouă semnificație, datorită potențialului lor de a spori bunăstarea și prosperitatea umană. „Fiecare persoană trebuie să aibă o ocupație, o profesie sau un meșteșug“, explică Dascălul, „astfel încât ea să poată purta poverile altor oameni, și nu să fie ea însăși o povară pentru alții“. Săracii sunt îndemnați de către Bahá'u'lláh să „își dea silința și să se străduiască să își câștige mijloacele de trai“, în timp cei aceia care posedă bogății „trebuie să aibă cea mai mare considerație pentru cei săraci“. „Bogăția“, a afirmat ‘Abdu’l-Bahá, „este demnă de laudă în cel mai înalt grad, dacă este dobândită prin propriile eforturi ale unui individ și prin harul lui Dumnezeu în comerț, agricultură, artă și industrie, și dacă ar fi să fie cheltuită pentru scopuri filantropice“. În același timp, Cuvintele Tainice sunt pline de avertismente despre atracția ei periculoasă, că avuția este o „puternică barieră“ între credincios și Obiectul corespunzător adorației lui. Nu este de mirare, deci, că Bahá'u'lláh preamărește rangul celui avut care nu este împiedicat de bogății ca să ajungă la împărăția veșnică; splendoarea unui astfel de suflet „va ilumina pe locuitorii cerului întocmai precum soarele luminează popoarele pământului!“, ‘Abdu’l-Bahá declară că „dacă un individ plin de resurse și chibzuit ar iniția măsuri care ar îmbogăți în mod universal masele de oameni, nu ar fi nici o sarcină mai măreață decât aceasta, și ar fi apreciată în ochii lui Dumnezeu ca înfăptuirea supremă“. Căci avuția este cea mai vrednică de laudă „numai dacă întreaga populație este avută“. Examinarea vieții

pentru a determina ce este o necesitate, și apoi îndeplinirea cu bucurie a obligației în relație cu legea Huqúqu'lláh este o disciplină indispensabilă de a pune în balanță prioritățile unei persoane, de a purifica orice avuție posedă aceasta, și de a se asigura că partea care este Dreptul lui Dumnezeu este oferită pentru binele suprem. În toate timpurile, mulțumirea și moderația, bunăvoința și sentimentul de camaraderie, sacrificiul și bizuirea pe Cel Atotputernic sunt calitățile ce se potrivesc sufletului temător de Dumnezeu.

Forțele materialismului promovează o linie de gândire destul de contrarie: că fericirea provine din achiziție constantă, că cu cât are cineva mai mult, cu atât mai bine, că îngrijorarea pentru mediu este pentru o altă zi. Aceste mesaje seducătoare alimentează un sentiment tot mai înrădăcinat de îndreptățire personală, care utilizează limbajul dreptății și drepturilor pentru a deghiza interesul egoist. Indiferența față de greutățile experimentate de ceilalți devine loc comun, în timp ce divertismentul și amuzamentele distrăgând atenția sunt consumate în mod vorace. Influența enervantă a materialismului se infiltrează în fiecare cultură, și toți bahá'ii recunosc că dacă nu se străduiesc să rămână conștienți de efectele ei, ar putea ca, într-un grad sau altul, să adopte involuntar modurile lui de a vedea lumea. Părinții trebuie să fie acut conștienți că, chiar și atunci când sunt foarte tineri, copiii absorb normele ambianței lor. Programul de împuternicire spirituală a juniorilor încurajează atenta discernere la o vârstă când chemarea materialismului devine tot mai insistentă. Odată cu apropierea maturității vine și o responsabilitate, împărtășită de generația unei persoane, de a nu permite preocupărilor lumești să îi orbească acesteia ochii la nedreptate și lipsuri. Cu timpul, calitățile și atitudinile cultivate de cursurile institutului de antrenare, prin expunerea la Cuvântul lui Dumnezeu, ajută indivizii să vadă dincolo de iluziile pe care, la fiecare stadiu al vieții, le folosește lumea pentru a distra atenția de la serviciu și către sine. Și în cele din urmă, studiul sistematic al Cuvântului lui Dumnezeu și explorarea implicațiilor sale ridică conștientizarea nevoii de a-și administra treburile materiale în conformitate cu învățăturile divine.

Iubiți prieteni: extremele de bogăție și sărăcie din lume devin tot mai nesustenabile. Pe măsură ce persistă inechitatea, tot așa și ordinea stabilită este văzută ca fiind nesigură de sine, și valorile ei sunt puse sub semnul întrebării. Oricare ar fi nenorocirile cu care o lume aflată în conflict trebuie să se confrunte în viitor, ne rugăm ca Cel Atotputernic să îi ajute pe cei iubiți ai Săi să depășească orice obstacol din calea lor și să îi asiste ca să servească umanitatea. Cu cât este mai largă prezența unei comunități bahá'í într-o populație, cu atât mai mare este responsabilitatea acestei comunități de a găsi căi de abordare a cauzelor de bază ale sărăciei din mediul care o înconjoară. Deși prietenii sunt în stadiile timpurii ale învățării despre o astfel de muncă și de contribuire la discursurile legate de aceasta, procesul de construire a comunității, proces al Planului de Cinci Ani, creează pretutindeni un mediu ideal în care se acumulează treptat, dar consistent, cunoaștere și experiență despre scopul mai înalt al activității economice. Pe fundalul muncii ce va dura o eră, cea de înălțare a unei civilizații divine, fie ca această explorare să devină o trăsătură mai pronunțată a vieții de comunitate, a gândirii instituționale, și a acțiunii individuale în anii ce ne stau în față.

[semnat: Casa Universală a Dreptății]